

ตอนที่ ๒ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการกล่าวถึงเอกสาร งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยได้แบ่งเป็น ๒ ส่วน คือ งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมครู และบุคลากรทางการศึกษาประจำการ และงานวิจัยที่เกี่ยวกับวิชาพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ

งานวิจัยในประเทศไทย

ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ สุพล สมค่านิ่ง ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการของสมาชิกผู้ใช้บริการ ของกองส่งเสริมวิทยฐานะครู กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๑๘" พบว่า ในบรรดางานบริการด้านต่าง ๆ ของกองส่งเสริมวิทยฐานะครูนั้น งานอบรมครูประจำการ เป็นงานที่สมาชิกเห็นว่าเป็นประโยชน์และได้ประสบการณ์สมควรให้มีการอบรมต่อไป

ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ไพจิตร สหัสร์จินดา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความต้องการของครู อาจารย์ ในงานบริการของวิทยาลัยครูสกลนคร" พบว่า ในด้านการอบรมครูประจำการ ครูต้องการให้เปิดการอบรมภาคฤดูร้อน ทุกวิชา และยังเห็นว่า การขยายงานด้านบริการวิชาการ ของวิทยาลัยครูสกลนคร ไม่สอดคล้องกับความต้องการของครู^๒

ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ บุญทัน เฒ่าเจริญ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูองค์การบริหารส่วนจังหวัด ในจังหวัดพะเยา และเชียงราย ต่อการให้บริการ

^๑สุพล สมค่านิ่ง, "ความต้องการของสมาชิกผู้ใช้บริการของกองส่งเสริมวิทยฐานะกรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๑๘" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต แผนกวิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๘), หน้า ๒๘.

^๒ไพจิตร สหัสร์จินดา, "ความต้องการของครู-อาจารย์ ในงานบริการวิชาการของวิทยาลัยครูสกลนคร" (ปริญญาโทศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๑๙), หน้า ๓๐.

ทางวิชาการของวิทยาลัยครูเชียงใหม่" พบว่าครูต้องการให้จัดการอบรมเพื่อเพิ่มวุฒิในวันหยุดราชการ ในอำเภออยู่ในระดับมาก ส่วนในด้านวิธีการที่จะใช้ในการอบรมครูต้องการให้สัมมนาฝึกปฏิบัติด้านการสร้างอุปกรณ์การสอนและเรื่องวิธีสอนในระดับมาก^๑

ปี พ.ศ. ๒๕๒๒ กษณชัย โพธิอาษา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการในเขตจังหวัดสุรินทร์และศรีสะเกษ" ในด้านเกี่ยวกับปัญหาต่าง ๆ ของผู้เข้ารับการอบรม โดยแจกแบบสอบถามให้กับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ในระหว่างเข้ารับการอบรมตามโครงการฯ รุ่นที่ ๑ จำนวน ๒๐๐ คน ผลการวิจัยพบว่า

๑. ผู้เข้ารับการอบรมที่มีวุฒิทางการศึกษาต่างกัน มีปัญหาในด้านต่าง ๆ ไม่แตกต่างกันคือ มีปัญหาในด้านเนื้อหาหลักสูตร การเรียนการสอน และการวัดผล

๒. ปัญหาเกี่ยวกับงานในหน้าที่ ที่ปฏิบัติอยู่ และปัญหาเกี่ยวกับการให้บริการของศูนย์ฝึกอบรมอยู่ในระดับมาก

๓. ผู้เข้ารับการอบรมที่มีวุฒิ ป.กศ. สูง หรือวุฒิอื่น ๆ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้ที่มีวุฒิ พ.ม. อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕ นอกจากนี้ผู้เข้ารับการอบรมได้เสนอแนะให้วิทยาลัยครู และศูนย์ฝึกอบรม ได้ปรับปรุงโครงสร้างทางวิชาการ เช่น การบริหารงานวิชาการ เนื้อหาหลักสูตร วิธีการให้การฝึกอบรม ซึ่งได้แก่การเรียนการสอนและการวัดผลอย่างรีบด่วน^๒

^๑บุญทัน เฒ่าเจริญ, "ปัญหาและความต้องการของครูองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงใหม่และพะเยา ที่สัมพันธ์กับการปรับปรุงหลักสูตร และการให้บริการของวิทยาลัยครูเชียงใหม่แก่ครูประจำการ" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๑๕), หน้า ๔๒-๔๖.

^๒กษณชัย โพธิอาษา, "การประเมินผลโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการในเขตจังหวัดสุรินทร์และศรีสะเกษ" (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒), หน้า ๔๔-๔๕.

ปีเดียวกัน วิราพร คำผาย และ บุญรักษ์ คัมภ์เจริญรัตน์ ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ปัญหาและรูปแบบที่ต้องการในการจัดอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำ การระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก" โดยใช้แบบสอบถามส่งไปยัง กลุ่มตัวอย่าง ดังต่อไปนี้ ๑) ครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ซึ่งกำลังเข้ารับการอบรมในระดับปริญญาตรีรุ่นที่ ๑ ทุกวิชาเอก จำนวน ๓๒๕ คน ๒) อาจารย์ของ วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก ซึ่งทำหน้าที่ให้การอบรมจำนวน ๒๕ คน ๓) หัวหน้า หน่วยงานต้นสังกัด จำนวน ๔๐ คน ผลการวิจัยพบว่า

ปัญหาในการจัดอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ แยกเป็น ๓ ด้าน ได้แก่

๑. ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรและขบวนการฝึกอบรม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มี ปัญหามากในเรื่องหลักสูตรที่อบรมเน้นเนื้อหาทางวิชาการมากกว่าภาคปฏิบัติ วิธีการอบรม ของอาจารย์เป็นแบบบรรยายเนื้อหา อาจารย์ขาดการทดสอบความรู้พื้นฐานของผู้เข้า อบรมก่อนการอบรม การอบรมเป็นการสอนแบบเร่งรัดความรู้ให้แก่ผู้เข้าอบรมเพื่อให้ จบตามหลักสูตร และการวัดผลและประเมินผลการอบรมยังขาดความยุติธรรม

๒. ปัญหาเกี่ยวกับผู้เข้ารับการอบรมและหน่วยงานต้นสังกัด จากการศึกษา พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีปัญหาในเรื่อง อยู่ไกลจากสถานที่อบรม สิ้นเปลืองค่าใช้จ่ายในการ เข้ารับการอบรมมาก ที่พักหายากและราคาแพง มีภาระหน้าที่ทางราชการมาก ทำให้เข้าอบรมไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย และไม่มีเวลาศึกษาค้นคว้าในห้องสมุดอย่างเต็มที่

๓. ปัญหาเกี่ยวกับการบริหาร การบริการและการจัดสวัสดิการของทาง วิทยาลัย กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เห็นว่ามีปัญหาในเรื่อง ที่จอดรถไม่พอเพียง และไม่ เป็นระเบียบ ขาดเวรยามตรวจตราและควบคุมการเข้าออกรถให้ได้รับความปลอดภัย และบริเวณวิทยาลัยไม่สะอาดและสวยงามเท่าที่ควร

วิราพร คำผาย และ บุญรักษ์ คัมภ์เจริญรัตน์, "ปัญหาและรูปแบบที่ต้องการ ในการจัดอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการระดับปริญญาตรีของวิทยาลัยครูพิบูล สงคราม พิษณุโลก" รายงานผลการสัมมนาการให้การศึกษาและฝึกอบรมครู บุคลากรทาง การศึกษาประจำการ ของกลุ่มวิทยาลัยครูภาคเหนือ วันที่ ๖-๑๐ มกราคม ๒๕๒๓ ณ วิทยาลัยครูเชียงใหม่, หน้า ๒๒๖-๒๒๘.

ปีเดียวกัน สุคใจ บุญอารีย์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูประถมศึกษาในจังหวัดอุบลราชธานีต่อการอบรมครูประจำการ" โดยการแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นครูประถมศึกษาทุกสังกัด ในจังหวัดอุบลราชธานี ที่ได้ผ่านการอบรมครูประจำการมาแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ จำนวน ๔๔๓ คน ได้รับแบบสอบถามคืนมา ๓๘๕ ชุด ผลการวิจัยพบว่า ครูมีความต้องการอย่างมากที่จะให้จัดการอบรมในเนื้อหาที่เกี่ยวกับเรื่องงานในหน้าที่ของครู โดยเน้นเรื่องวิธีสอน และกิจกรรมการสอน การผลิตและการใช้อุปกรณ์การสอน แผนการสอน การจัดและประเมินผล หลักสูตร ระเบียบวิธีปฏิบัติงาน และการบริหารโรงเรียน นอกจากนี้ครูยังต้องการที่จะให้จัดกิจกรรมสาธิต ทดลอง กิจกรรมแบ่งกลุ่มแล้วรายงานผล และกิจกรรมแสดงบทบาทสมมติอย่างมาก ส่วนกิจกรรมประเภทบรรยายและอภิปรายต้องการปานกลาง และครูที่มีวุฒิสูงเห็นว่าได้เข้ารับการอบรมในเรื่องที่ต้องการมากกว่าครูที่มีวุฒิต่ำ ซึ่งครูที่มีวุฒิต่ำมีความเห็นว่าได้นำความรู้และประสบการณ์ไปใช้มากกว่าครูที่มีวุฒิสูง^๑

ในปี พ.ศ. ๒๕๒๓ พูลทรัพย์ วงษ์พานิช ได้ทำการวิจัยเรื่อง "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ของบุคลากรทางการศึกษาและครูประจำการในวิทยาลัยครู กรุงเทพมหานคร" โดยการแจกแบบสอบถามให้แก่ครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ของบุคลากรทางการศึกษาที่กำลังศึกษาในระดับปริญญาตรี (ค.บ.) ชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๒๒ ของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร จำนวน ๕๐๘ คน ผลการวิจัยพบว่า องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนมี ๖ องค์ประกอบ คือ การปรับตัวกับเพื่อนต่างเพศ วิธีเรียน อายุ ระยะเวลาที่จบการเรียนครั้งสุดท้าย ก่อนเข้าเรียนในวิทยาลัยครู และสถานภาพสมรส^๒

^๑สุคใจ บุญอารีย์, "ความคิดเห็นของครูประถมศึกษา ในจังหวัดอุบลราชธานีต่อการอบรมครูประจำการ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๒), หน้า ๑๑๑-๑๑๒.

^๒พูลทรัพย์ วงษ์พานิช, "องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อความสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนในระดับปริญญาตรี(ค.บ.)ของบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ในวิทยาลัยครูกรุงเทพมหานคร" (ปริญญาโทบัณฑิตศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, ๒๕๒๓), หน้า ๖๓.

ในปีเดียวกัน ลักขณา บรรพภาณูจน์ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโครงการอบรมครูประจำการที่ไม่มีวุฒิ" กลุ่มตัวอย่างเป็นครูประจำการที่เข้ารับการอบรมในโครงการนี้ รุ่นที่ ๔ จำนวน ๗๗ คน และอาจารย์ที่ทำการอบรมจำนวน ๕ คน ผลการวิจัยพบว่า วัตถุประสงค์ของโครงการอบรมสอดคล้องกับนโยบายทางการศึกษาของชาติและความต้องการ และความคาดหวังของครูประจำการ มีทรัพยากรพอเพียงในการดำเนินการจัดอบรมอย่างมีประสิทธิภาพ การดำเนินงานเป็นไปตามแผนที่วางไว้ และโครงการบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ทุกประการ*

ในปีเดียวกัน สมาน พูแสง ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สมรรถภาพในการปฏิบัติงานของครูที่เข้ารับการอบรมตามโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการในวิทยาลัยครูเชียงราย" โดยใช้แบบสอบถาม กลุ่มตัวอย่างเป็นครูผู้ปฏิบัติการสอนในสังกัดสำนักงานประถมศึกษาจังหวัดเชียงราย และจังหวัดพะเยา ที่เข้ารับการอบรมและไม่ได้เข้ารับการอบรมตามโครงการนี้ ในวิทยาลัยครูเชียงราย รวมทั้งหมด ๔๐๐ คน ผลการวิจัยพบว่า

๑. ครูที่เข้ารับการอบรมมีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ไม่ว่าจะวิเคราะห์โดยการจำแนกตามเพศ อายุ อาชีพราชการ และวุฒิครู

๒. ผลการเปรียบเทียบสมรรถภาพในการปฏิบัติงานของครูที่เข้ารับการอบรมกับครูที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม พบว่า

๒.๑ ครูที่เข้ารับการอบรมมีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมสูงกว่าครูที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม

๒.๒ ครูเพศชายที่เข้ารับการอบรมกับที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม มีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนครูเพศหญิงที่

*ลักขณา บรรพภาณูจน์, "การประเมินผลโครงการอบรมครูประจำการที่ไม่มีวุฒิ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓).

เข้ารับการอบรมมีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมสูงกว่าเพศหญิงที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม

๒.๓ ครูที่มีอายุระหว่าง ๒๐-๒๕ ปี และ ๒๖-๓๐ ปี ที่เข้ารับการอบรมมีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานสูงกว่าครูวัยเดียวกันที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม แต่ครูที่มีอายุตั้งแต่ ๓๑ ปีขึ้นไป ที่เข้ารับการอบรมกับที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม มีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวม ไม่แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติ

๒.๔ ครูที่มีอายุราชการระหว่าง ๑-๑๐ ปี ที่เข้ารับการอบรมมีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมสูงกว่าครูที่มีอายุราชการช่วงเดียวกันที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม แต่ครูที่มีอายุราชการตั้งแต่ ๑๑ ปีขึ้นไป ที่เข้ารับการอบรมกับที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม มีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

๒.๕ ครูที่มีวุฒิ พ.ม. ที่เข้ารับการอบรมมีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมสูงกว่าครูวุฒิเดียวกันที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม แต่ครูวุฒิ ป.กศ.สูง ที่เข้ารับการอบรมกับที่ไม่ได้เข้ารับการอบรม มีสมรรถภาพในการปฏิบัติงานโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ*

ในปี ๒๕๒๔ กรมการฝึกหัดครู ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการของบุคคล ๘๒๕ คน ใน ๑๕ จังหวัด โดยแบ่งเป็นผู้บริหาร ๑๐๐ คน ผู้นิเทศก์ ๗๔ คน ผู้ให้การฝึกอบรม ๒๖๖ คน และผู้รับการฝึกอบรม ๔๒๕ คน ผลการสำรวจ บุคคลส่วนใหญ่มีความเห็นว่าความมุ่งหมายของการอบรม สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้ารับการอบรมมาก (๓.๑๕) และสอดคล้องกับการนำไปใช้มาก (๓.๑๕) ขบวนการเรียนการสอน ก่อให้เกิดความสนใจที่อยากจะเรียนมาก (๓.๐๗) การประเมินผลการอบรมคลุมเนื้อหาของการอบรม (๓.๐๔) และ

*สมาน พูแสง, "สมรรถภาพในการปฏิบัติงานของครูที่เข้ารับการอบรมตามโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการในวิทยาลัยครู เชียงราย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓), หน้า ๑-๓.

ครูต้องการเข้าสู่โครงการมีในระดับสูง (๓.๑๕) แต่ในการเรียนการสอนนั้น ใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ไม่มากนัก (๒.๓๖) ซึ่งไม่เป็นการเพียงพอ (๒.๓๘) การบริหารและสนับสนุนจากส่วนกลางอยู่ในระดับต่ำ (๒.๔๒) บุคลากรจากภายนอกมหาวิทยาลัย ได้เข้ามามีส่วนในโครงการน้อย (๒.๐๕) การติดตามผลการอบรม ยังมีน้อย (๒.๓๕) และการพัฒนาโครงการ เป็นไปอย่างกว้างขวางและต่อเนื่อง (๒.๕๓)°

ในปีเดียวกัน ธนิต ทองชัยยะ ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร ตามโครงการการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ" ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. ผู้ที่เข้ารับการอบรมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ผู้ที่สำเร็จการอบรมส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๔๑-๔๕ ปี มีประสบการณ์ในการทำงานอยู่ระหว่าง ๑๖-๒๐ ปี ก่อนเข้ารับการอบรม มีวุฒิ พ.ม. และผู้ที่สำเร็จการอบรมร้อยละ ๕๑.๔๗ ได้รับการอบรมในโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพที่ไม่ตรงกับวิชาที่ตนเองทำการสอน ส่วนผู้ที่เพิ่งเข้ารับการอบรมส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๒๖-๓๐ ปี มีประสบการณ์ในการทำงานอยู่ระหว่าง ๕-๑๐ ปี ก่อนเข้ารับการอบรมมีวุฒิ ป.กศ.สูง และร้อยละ ๒๐.๘๐ เข้ารับการอบรมในโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพ ไม่ตรงกับวิชาที่ตนเองสอน

๒. พฤติกรรมการสอนของผู้ที่สำเร็จการอบรม ด้านการเตรียมการสอนวิธีดำเนินการสอน และการวัดและประเมินผล ตามความคิดเห็นของผู้ที่สำเร็จการอบรม มีระดับสูงกว่าค่าที่เป็นกลาง ($N = ๓$) อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ และอยู่ในเกณฑ์ที่ผู้ที่สำเร็จการอบรมเห็นว่าตนเองปฏิบัติมาก แต่ไม่ได้ทำเป็นประจำ

๓. ผู้ที่สำเร็จการอบรม มีความเห็นว่า หลังจากสำเร็จการอบรมแล้วตนเองได้ปฏิบัติพฤติกรรมการสอนด้านการเตรียมการสอน วิธีดำเนินการสอน และการวัดและประเมินผลมากขึ้นกว่าก่อนเข้ารับการอบรม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

°สำนักงานเลขาธิการกรม, กรมการฝึกหัดครู, ๒๕ กันยายน ๒๕๒๔
 ปีสิบเจ็ดปีการสถาปนากกรมการฝึกหัดครู (กรุงเทพมหานคร : กรมการฝึกหัดครู
 ๒๕๒๔), หน้า ๔๒-๔๓.

๔. ผู้ที่สำเร็จการอบรม ในโปรแกรมพัฒนาสมรรถภาพที่ต่างกัน มีความเห็นเกี่ยวกับพฤติกรรมการสอนของตนเอง ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

๕. ผู้ที่สำเร็จการอบรม ประเมินน้ำหนักพฤติกรรมการสอนของตนเองด้านการเตรียมการสอน วิธีดำเนินการสอน และการวัดและประเมินผล ส่วนใหญ่สูงกว่าที่ผู้ที่ไม่เข้ารับการอบรม ประเมินน้ำหนักพฤติกรรมการสอนของตนเอง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

๖. สมรรถภาพการสอน ของผู้ที่สำเร็จการสอน ของผู้ที่สำเร็จการอบรม กับของผู้ที่ไม่เข้ารับการอบรม จากการสังเกตการสอนโดยใช้แบบประเมินผลสมรรถภาพการสอนของคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญ .๐๕

๗. ผู้ที่สำเร็จการอบรมได้ให้ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงโครงการ และการจัดการฝึกอบรม สรุปได้ว่าสิ่งที่วิทยาลัยครูควรทำการปรับปรุงอย่างรีบด่วนที่สุดเป็นประการแรกคือ โครงสร้างทางวิชาการ โดยการปรับปรุงเนื้อหา หลักสูตร ทั้งวิชาสำคัญทั่วไป วิชาชีพครู วิชาเอก วิชาโท และวิชาเลือก ให้เหมาะสมสามารถนำไปใช้ได้ตามความจำเป็นของท้องถิ่น และควรเตรียมเอกสารประกอบการเรียนการสอน ให้สอดคล้องกับปัญหาของงานประจำ ประการที่สองควรปรับปรุงทางด้านกาให้บริการ และสวัสดิการ แก่ผู้เข้ารับการอบรม โดยอาจารย์ที่ปรึกษา ควรหาเวลาพบกับผู้เข้ารับการอบรมอย่างสม่ำเสมอ ควรเพิ่มงบประมาณในการจัดซื้อ เอกสาร ตำรา เข้าห้องสมุดให้มากกว่าที่เป็นอยู่ เกี่ยวกับห้องน้ำ โรงอาหาร น้ำดื่ม ควรให้มีปริมาณเพียงพอกับจำนวนผู้ที่จะใช้ มีการรักษาความสะอาดและเปิดบริการตลอดเวลา นอกจากนี้ควรปรับปรุงด้านวิทยากรและอาจารย์ผู้ให้การอบรม ให้มีการเตรียมการสอน มีความยุติธรรมในการให้เกรด ไม่ใช้อารมณ์มากเกินไป และควรปรับปรุงทางด้านนโยบายและการประสานงานกับหน่วยงานเจ้าสังกัด โดยควรคำนึงถึงคุณภาพและปริมาณของผู้เข้ารับการอบรมให้มากกว่าเดิม

ชณิต ทองชัยชนะ, "การศึกษาพฤติกรรมการสอนของครูที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานครตามโครงการ การฝึกอบรมครูและบุคลากรประจำการ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔), หน้า ๑๒๐-๑๒๑.

ปีเดียวกัน อนันต์ ทองทา ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์วิทยาลัยครูที่มีต่อการอบรมครูประจำการ" โดยการสุ่มตัวอย่างในวิทยาลัยครู ๑๖ แห่ง ประกอบด้วย ผู้บริหาร ๒๒๔ คน อาจารย์ ๒๔๐ คน ผลการวิจัยปรากฏว่า

๑. ผู้บริหารและอาจารย์ส่วนใหญ่มีประสบการณ์การทำงานในวิทยาลัยครูระหว่าง ๖-๑๐ ปี และเป็นเพศชายมากกว่าเพศหญิง ผู้บริหารส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๔๑-๔๕ ปี ส่วนอาจารย์ส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง ๓๑-๓๕ ปี ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ส่วนใหญ่มีวุฒิทางการศึกษาในระดับปริญญาโท

๒. ความเข้าใจและความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ในวิทยาลัยครูที่มีต่อการอบรมครูประจำการ

๒.๑ ความเข้าใจของผู้บริหารและอาจารย์ที่มีต่อการอบรมครูประจำการเกี่ยวกับหลักการ การดำเนินการอบรม หลักสูตร การจัดการเรียนการสอน ในการอบรมครูประจำการนั้น ทั้งผู้บริหารและอาจารย์ส่วนใหญ่มีความเข้าใจถูกต้อง อย่างไรก็ตาม จำนวนร้อยละของผู้บริหารที่เข้าใจการอบรมครูประจำการสูงกว่าอาจารย์

๒.๒ ความคิดเห็นที่มีต่อการอบรมครูประจำการค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ เกี่ยวกับหลักการ การดำเนินการอบรมครูประจำการ อยู่ในเกณฑ์เห็นด้วย อย่างไรก็ตามความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์เกี่ยวกับการอบรมครูประจำการไม่แตกต่างกัน

ในปีเดียวกัน อรุณ ปรีคีติกล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัจจัยที่มีผลต่อการไม่มาเรียนของนักศึกษาและบุคลากรประจำการ" โดยทำการสุ่มตัวอย่างจากครูประจำการและบุคลากรทางการศึกษาที่เข้ารับการอบรมหลักสูตรปริญญาตรีทางการศึกษาที่วิทยาลัยครู ๒๒ แห่ง จำนวน ๘๘๘ คน และอาร์วิจัยพบว่า

อนันต์ ทองทา, "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์วิทยาลัยครูที่มีต่อการอบรมครูประจำการ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาคศึกษามหาวิทยาลัยบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๔), หน้า ๑๒๐-๑๒๑.

๑. ผู้เข้ารับการอบรมและออกก่อนสำเร็จ ส่วนมากมีอายุระหว่าง ๒๖-๔๐ ปี เป็นชายร้อยละ ๖๒.๖๐ หญิงร้อยละ ๓๗.๔๐ เกือบร้อยละ ๘๕ มีอาชีพครู เงินเดือน ส่วนมากอยู่ระหว่าง ๒,๐๐๐-๔,๐๐๐ บาท แต่งงานแล้วร้อยละ ๗๕.๒๖ บ้านอยู่ห่าง จากวิทยาลัย ๑-๕๐ กม. ร้อยละ ๖๑.๗๓ มาเข้ารับการอบรมโดยรถประจำทาง ร้อยละ ๔๓.๓๘ มีบุตรระหว่าง ๑-๓ คน ร้อยละ ๗๕.๐๘

๒. ปัจจัยอันมีผลต่อการไม่มาเรียนทั้ง ๗ ประการ มีดังนี้

๒.๑ เงินเดือนน้อย ต้องเลิกทำงานพิเศษ

๒.๒ เวลาอบรมนานเกินไป ไม่ชอบบางวิชา วิชาที่ชอบวิทยาลัยไม่เปิด สอน และฟื้นความรู้เดิมไม่เพียงพอ

๒.๓ ผู้เข้ารับการอบรมแม้จะเป็นผู้ใหญ่แล้วก็ตาม ยังไม่เข้าใจบทบาท ของตนเอง และอาจารย์ผู้สอนก็ยังไม่เข้าใจวิธีสอนนักศึกษาผู้ใหญ่ อย่างเพียงพอ จึงยังไม่เข้าใจกันที่ระหว่างผู้เรียนและผู้สอนในด้าน การรักษาวินัยของห้องเรียน

๒.๔ งานประจำมีมาก สุขภาพไม่ดี ระยะทางไกลเกินไป อาจารย์สอน ไม่ดี และเกิดความเบื่อหน่าย

๒.๕ ผู้บังคับบัญชาบางคนไม่สนับสนุน และไม่เข้าใจความสำคัญของการ อบรมครูประจำการ

๒.๖ มีภาระทางบ้านมาก สภาพแวดล้อมที่บ้านไม่ดี และครอบครัวไม่ พร้อมที่จะให้มาอบรม

๒.๗ อาจารย์ทำการสอนเหมือนกับนักศึกษาภาคปกติ และผู้รับการอบรม บางคนไม่รักษาระเบียบวินัย

อรุณ ปรีดีคิด "ปัจจัยที่มีผลต่อการไม่มาเรียนของนักศึกษาและบุคลากร ประจำการ", รายงานการวิจัย (กรมการฝึกหัดครู กระทรวงศึกษาธิการ, ๒๕๒๔), หน้า ๒๘-๓๑.

ในปีเดียวกัน อุดม ยุวะสุด ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาและความต้องการทางวิชาการของผู้เข้ารับการอบรมและผู้ให้การอบรม ในโครงการฝึกอบรมครู และบุคลากรทางการศึกษาประจำการ" ผลการวิจัยพบว่า

๑. ปัญหาการเรียนการสอน

ผู้เข้ารับการอบรมและผู้ให้การอบรมพบปัญหาตรงกันข้อหนึ่งคือ บรรยากาศการเรียนการสอนน่าเบื่อหน่าย เวลาเรียนไม่เหมาะสมกับเนื้อหาวิชา วิธีที่ใช้ในการเรียนการสอนไม่สามารถนำไปเป็นแบบอย่างในการปฏิบัติงานได้ เนื้อหาวิชาไม่สอดคล้องกับความต้องการของผู้เข้าอบรม การจัดรายวิชาไม่มีความต่อเนื่อง และงานที่ให้ทำนอกห้องเรียนไม่เหมาะสมกับผู้เข้าอบรม

๒. ปัญหาทั่ว ๆ ไปของผู้เข้ารับการอบรมในก้านสุขภาพ การเงิน ครอบครัวยุ่สัมพันธ์ภาพกับผู้ให้การอบรม และสัมพันธ์ภาพกับอาจารย์ที่ปรึกษาโดยส่วนรวมอยู่ระดับปานกลาง และค่านการปฏิบัติงานของผู้เข้าอบรมในระหว่างไปเข้าอบรม ผู้เข้าอบรมมีปัญหในระดับค่อนข้างน้อย และมีปัญหาเกี่ยวกับการเตรียมงานประจำล่วงหน้า ก่อนลงมือปฏิบัติงานและเสียสละเวลาว่างเพื่องานอาชีพครูในระดับปานกลาง

๓. ความต้องการทางวิชาการในการเข้าอบรม

ผู้เข้าอบรมมีความต้องการทางวิชาการในการเข้ารับการอบรม และมีความต้องการที่จะเพิ่มวุฒิหรือวิทยฐานะทางวิชาชีพให้สูงขึ้น วิธีการเรียนการสอนที่ส่งเสริมให้กล้าแสดงความคิดเห็น และได้ทักษะใหม่ ๆ ไปใช้ในการปฏิบัติงาน เพื่อเพิ่มพูนสมรรถภาพในการทำงานในระดับค่อนข้างมาก

ผู้ให้การอบรมมีความต้องการให้เพิ่มวุฒิหรือวิทยฐานะทางวิชาชีพของผู้เข้าอบรมให้สูงขึ้นในระดับมากที่สุด ต้องการทางวิชาการในการเข้าอบรมของผู้เข้าอบรม และต้องการเนื้อหาวิชาที่ส่งเสริมให้ผู้เข้าอบรมมีความรู้และแนวคิดใหม่ ๆ ทางการศึกษา เพื่อความก้าวหน้าในตำแหน่งหน้าที่การงานของผู้เข้าอบรมในระดับค่อนข้างมาก

อุดม ยุวะสุด, "ปัญหาและความต้องการทางวิชาการของผู้เข้ารับการอบรมและผู้ให้การอบรมในโครงการฝึกอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการของวิทยาลัยครูนครปฐม" (ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ๒๕๒๔), หน้า ๖๗-๗๔.

งานวิจัยในต่างประเทศ

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๑ อับดุลลาห์ (Abdullah) ได้ศึกษาความคิดเห็นของครูผู้สำเร็จปริญญาตรี ที่มีต่อการจัดโครงการฝึกหัดครู ที่จัดที่เมืองรียาด ประเทศซาอุดีอาระเบีย พบว่า ครูมีความคิดเห็นแตกต่างกันภายในกลุ่ม เกี่ยวกับการจัดการฝึกหัดครู โดยรวบรวมข้อมูลสรุปได้ดังนี้

๑. ครูยังขาดความรู้พื้นฐานในเรื่องทฤษฎีการเรียนรู้
๒. ครูยังขาดความรู้พื้นฐานในเรื่องวิธีสอนและอุปกรณ์
๓. วิทยาลัยวิชาการศึกษายังขาดตำรา หนังสือ และการให้บริการยังไม่ทั่วถึง
๔. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ไม่เป็นอิสระโดยแท้จริง วิชาต่าง ๆ ไม่ได้รับการหลอมเข้าด้วยกัน
๕. ครูส่วนมาก มีทัศนคติที่ดีต่อการสอน แต่ก็จะมีผลออกจากอาชีพนี้ ถ้าหากว่าไม่ได้รับการปรับปรุงเงินเดือน และสภาพของโรงเรียน
๖. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ยังมีระบบการประเมินผลที่ล้าสมัย^๑

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๗ หน่วยงานที่ให้บริการคำแนะนำเกี่ยวกับการวางแผนการศึกษา ของประเทศนิวซีแลนด์ ได้ทำการศึกษาเรื่อง "การศึกษาต่อเนื่องสำหรับครูประจำการ" ได้ข้อสรุปว่า การจัดการศึกษาแก่ครูประจำการ ควรจะมีลักษณะดังนี้

๑. ควรเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องและประสมประสานกัน
๒. ควรกำหนดเวลาที่แน่นอน สำหรับที่จะให้ครูประจำการกลับเข้ารับการศึกษาฝึกฝนทางวิชาชีพ

^๑ Refat Shaddy Abdullah, "A Study of The Teacher Training Program at Riyadh University : By Survey of Opinion of Teacher-Education Graduates with In-Service Experiences," Dissertation Abstracts International 39 (October 1971) : 214.

นอกจากนั้น ยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่า การให้การศึกษแก่ครูประจำการ ผู้จัด
ควรจะได้ให้บริการแก่ครู โดยถือว่าเป็นงานประจำ ตามรายการต่อไปนี้

๑. การช่วยเหลือครูที่ประจำการใหม่ ภายหลังจากประจำการ ๑-๓ ปี
๒. การให้ครูอาวุโส กลับเข้ารับการศึกษาใหม่
๓. การขยายรายวิชาที่จะฝึก สำหรับครูระดับมัธยมศึกษา^๑

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ คลาร์ก (Clark) ได้ศึกษา "ทัศนคติของครูต่อการให้
การศึกษาแก่ครูระหว่างประจำการ" โดยศึกษาจากครู และผู้บริหารที่มีอายุ เพศ สภาพ
สมรส วุฒิ และประสบการณ์ในการสอนแตกต่างกัน ในรัฐแคนซัส สหรัฐอเมริกา พบว่า
ครูส่วนมากมีทัศนคติที่สนับสนุนต่อการให้การศึกษแก่ครูประจำการที่จัดอยู่ คลาร์กให้ข้อ
เสนอแนะว่าการให้การศึกษแก่ครูประจำการ เป็นความต้องการเฉพาะตัว ไม่ควรจัด
ให้เหมือนกันทุกคนไป^๒

ในปี ค.ศ. ๑๙๗๕ มาห์หมัด (Mahmoud) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "แนวทาง
ในการปรับปรุงการให้การศึกษแก่ครูในประเทศบาห์เรน" พบว่า แนวทางที่จะจัดการ
ศึกษแก่ครูนั้น จะต้องดำเนินไปโดยพยายามแก้ไขปรับปรุงสิ่งต่อไปนี้

๑. ปรับปรุงทักษะในการสอน
๒. พัฒนาประสบการณ์ด้านการปฏิบัติให้แก่ครู ทั้งในสภาพจริงและสภาพสมมุติ
๓. หาสิ่งล่อใจให้นักศึกษาใหม่เกิดความสนใจที่จะเข้าสู่อาชีพมากขึ้น
๔. จัดให้มีโครงการให้คำแนะนำแก่ครู และนักศึกษาครู

^๑New Zealand Advisory Council on Educational Planning
Wellington, "The Continuing Education of Teacher," Resources in
Education (U.S. Government Printing Office, 1977), p.143.

^๒Harold Mack Clark, "Teacher Attitudes Toward In-Service
Education : An Exploration," Dissertation Abstracts International
39 (October 1978) : 2194-A.

๕. ให้มีการประเมินผลสำหรับผู้สำเร็จการศึกษา
๖. ปรับปรุงการศึกษาก่อนประจำการ และระหว่างประจำการ ให้มีความ
ต่อเนื่อง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับวิชาพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู

ปี พ.ศ. ๒๕๐๘ รัตนา วัฒนกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ.สูง ในจังหวัดพระนครธนูรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา โดยใช้แบบสอบถามกับนักเรียนฝึกหัดครูระดับ ป.กศ.ชั้นสูง ในสถาบันฝึกหัดครู เขตจังหวัดพระนครธนูรี ๔ แห่ง จำนวนนักเรียนหญิง ๕๐๐ คน และนักเรียนชาย ๓๒๑ คน ผลการวิจัยพบว่า สนาม อุปกรณ์ ห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งตัว โรงฝึกพลศึกษายังไม่เพียงพอ กิจกรรมที่นักเรียนชอบมากที่สุด ได้แก่ ว่ายน้ำ แบดมินตัน วิ่งกระโดดค้ำ การช่วยคนตกน้ำ ว่ายน้ำ กายบริหาร รำไทย ตามลำดับ สำหรับกิจกรรมที่นักเรียนชอบน้อยที่สุดหรือไม่สนใจเลย ได้แก่ แสนด์บอล ซอฟบอล ซอฟฟีลด์บอรัล ความเห็นของนักเรียนส่วนใหญ่เห็นว่า พลศึกษาไม่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนเลย ในด้านการสอนนักเรียนเห็นว่า ควรจะพิจารณาถึงทักษะ ความรู้เกี่ยวกับกติกา ทักษะคติ การเป็นผู้นำ การเป็นผู้ตาม การตรงต่อเวลา และเวลาเรียนสม่ำเสมอด้วย^๒

ปี พ.ศ. ๒๕๑๓ เสมียน พิษิตกุล ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษานโยบายการจัดและบริหารด้านพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู" โดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์พลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู ๒๖ แห่ง จำนวน ๖๒ คน ผลการวิจัยพบว่า อัตราส่วนของอาจารย์

^๑Layla Dowagher Mahmoud, "A Proposed Program for The Improvement of Teacher Education in Bahrain," Dissertation Abstracts International 39 (January 1979) : 4191-A.

^๒รัตนา วัฒนกุล, "การสำรวจความคิดเห็นของนักเรียนฝึกหัดครู ป.กศ.สูง ในจังหวัดพระนครธนูรี ที่มีต่อการเรียนวิชาพลศึกษา" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๐๘).

พลศึกษาต่อจำนวนนักเรียนฝึกหัดครูระดับ ป.กศ. ยิ่งต่ำกว่าอัตราที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้ อาจารย์พลศึกษาส่วนมากมีวุฒิทางพลศึกษาค่ากว่าปริญญาตรี อุปกรณ์การสอนรวมทั้งสถานที่ในการสอนยังมีจำนวนไม่พอเพียงแก่จำนวนนักเรียน^๑

ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ สุภาภรณ์ สุขदारว ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษามัยในสถาบันฝึกหัดครู" โดยใช้แบบสอบถามกับอาจารย์ที่สอนวิชาพลศึกษามัยในสถาบันฝึกหัดครู ๒๕ แห่ง จำนวน ๓๔ คน ผลการวิจัยพบว่า

๑. อาจารย์พลศึกษามัยยังมีจำนวนไม่เพียงพอ และอาจารย์พลศึกษามัยส่วนใหญ่ยังมีวุฒิต่ำกว่าปริญญาตรี

๒. ความมุ่งหมายทั่วไปของหลักสูตรไม่สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา แต่ความมุ่งหมายเฉพาะของแต่ละวิชาเหมาะสมแล้ว

๓. เนื้อหาของแต่ละวิชาในหลักสูตร ยังไม่ได้สัดส่วนกับเวลาและจำนวนหน่วยกิต

๔. หนังสือและวารสารสำหรับให้นักศึกษาค้นคว้ามีไม่เพียงพอ

๕. สถาบันฝึกหัดครูทุกแห่งมีสถานที่กลางแจ้งสำหรับสอนกิจกรรมพลศึกษาแล้ว แต่ยังขาดสถานที่สำหรับการสอนกิจกรรมพลศึกษาในร่ม

๖. สถานที่เปลี่ยนเครื่องแต่งตัวและอาบน้ำของนักศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู ยังไม่มี

๗. อุปกรณ์การสอนไม่เพียงพอ

๘. การอบรมอาจารย์ประจำการและการนิเทศการสอน ยังไม่มีการจัดให้แก่อาจารย์พลศึกษามัยในสถาบันฝึกหัดครู

๙. อาจารย์พลศึกษามัยมีงานพิเศษนอกเหนือจากการสอนมาก

^๑ เสมือน พิชิตกุล, "การศึกษาปัญหาการจัดและบริหารบ้านพลศึกษาในสถาบันฝึกหัดครู" (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๓).

๑๐. การวัดและประเมินผลวิชาพลานามัย ส่วนใหญ่มีการทดสอบทางด้านทฤษฎี และทางด้านปฏิบัติ เกณฑ์ในการวัดผลและให้คะแนนถูกต้องตามหลักการแล้ว แต่ส่วนประกอบในการให้คะแนนบางข้อยังไม่เหมาะสม

ปี พ.ศ. ๒๕๒๓ ชาญชัย เรื่องขจร ไก่ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของ ผู้บริหารและอาจารย์ที่มีต่อสมรรถภาพการปฏิบัติงานของอาจารย์พลศึกษาในวิทยาลัยครู" โดยส่งแบบสอบถามไปยังผู้บริหารจำนวน ๑๕๐ คน อาจารย์วิชาการทั่วไปจำนวน ๒๕๕ คน และอาจารย์พลศึกษาจำนวน ๗๒ คน ได้รับแบบสอบถามคืนจากผู้บริหารร้อยละ ๗๕ อาจารย์วิชาการทั่วไปร้อยละ ๗๐ และอาจารย์พลศึกษาร้อยละ ๕๖ ผลการวิจัยพบว่า

๑. ผู้บริหาร มีความคิดเห็นว่าอาจารย์พลศึกษามีสมรรถภาพการปฏิบัติงาน มากทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ สมรรถภาพการปฏิบัติงานด้านพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านการ สร้างมนุษยสัมพันธ์ ด้านการสอนและการประเมินผล การจัดการแข่งขันกีฬา การปฏิบัติ หน้าที่หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา การจัดสถานที่ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก และการปฏิบัติหน้าที่พิเศษ

๒. อาจารย์วิชาการทั่วไป มีความคิดเห็นว่า อาจารย์พลศึกษามีสมรรถภาพ การปฏิบัติงานมากทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ สมรรถภาพการปฏิบัติงานด้านการสร้าง มนุษยสัมพันธ์ ด้านการพัฒนาบุคลิกภาพ ด้านการสอนและการประเมินผล การปฏิบัติหน้าที่ หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา การจัดการแข่งขันกีฬา การจัดสถานที่ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก และการปฏิบัติหน้าที่พิเศษ

๓. อาจารย์พลศึกษามีความคิดเห็นว่า อาจารย์พลศึกษามีสมรรถภาพการปฏิบัติ งานมากทุกด้าน เรียงตามลำดับดังนี้ สมรรถภาพการปฏิบัติงาน ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ ด้าน การสร้างมนุษยสัมพันธ์ การจัดการแข่งขันกีฬา การปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา การจัดสถานที่ อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก และการปฏิบัติหน้าที่พิเศษ

*สุภาภรณ์ สุขถาวร, "ปัญหาการสอนวิชาพลานามัยในสถาบันฝึกหัดครู"

(วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต แผนกวิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๑๕).

๔. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียวและเปรียบเทียบเป็นรายคู่
ด้วยวิธีของเซฟเฟ ของความคิดเห็นของผู้บริหาร อาจารย์วิชาการทั่วไป และอาจารย์
พลศึกษา ผลปรากฏว่า

๔.๑ ผู้บริหารกับอาจารย์วิชาการทั่วไป มีความคิดเห็นต่อสมรรถภาพการ
ปฏิบัติงานด้านพัฒนาบุคลิกภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนสมรรถภาพ
การปฏิบัติงานด้านอื่น ๆ มีความคิดเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

๔.๒ ผู้บริหารกับอาจารย์พลศึกษา มีความคิดเห็นต่อสมรรถภาพการปฏิบัติ
งานด้านพัฒนาบุคลิกภาพ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนสมรรถภาพการ
ปฏิบัติงานด้านอื่น ๆ มีความเห็นไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

๔.๓ อาจารย์วิชาการทั่วไปกับอาจารย์พลศึกษา มีความคิดเห็นต่อ
สมรรถภาพการปฏิบัติงานด้านการปฏิบัติหน้าที่หัวหน้าภาควิชาพลศึกษา ด้านการสอน และ
การประเมินผล การจัดการแข่งขันกีฬา ด้านพัฒนาบุคลิกภาพ และด้านการสร้างมนุษย
สัมพันธ์ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑ ส่วนสมรรถภาพการปฏิบัติงานด้านการ
จัดสถานที่ อุปกรณ์ และเครื่องอำนวยความสะดวก และการปฏิบัติหน้าที่พิเศษ มีความ
คิดเห็นไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๑

ปี พ.ศ. ๒๕๒๕ สมบูรณ์ มิ่งเมือง ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและ
ดำเนินการโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ระดับปริญญาตรี วิชา
เอกพลศึกษา ในวิทยาลัยครู" ผลการวิจัยพบว่า

๑. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่า จุดมุ่งหมายในหลักสูตร
เหมาะสมอยู่แล้ว

๑ ชาญชัย เรืองขจร, "ความคิดเห็นของผู้บริหารและอาจารย์ที่มีต่อสมรรถภาพ
การปฏิบัติงานของอาจารย์พลศึกษาในวิทยาลัยครู" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต
ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๓).

๒. ปัญหาค่านเนื้อหาวิชาประสมปัญหามากในเรื่อง เนื้อหาวิชาเน้นทางวิชาการ มากกว่ากิจกรรมที่มุ่งพัฒนาชุมชน และเนื้อหาวิชาในหลักสูตรไม่สัมพันธ์กับการนำไปสอน

๓. ปัญหาค่านอาจารย์ผู้สอน ส่วนใหญ่ให้ความเห็นว่าไม่มีปัญหา

๔. ปัญหาค่านผู้เรียน ประสมปัญหาเกี่ยวกับสภาวะการเงินที่ใช้เพื่อการศึกษาเล่าเรียน และปัญหาเรื่องการเดินทางไปกลับระหว่างการฝึกอบรม

๕. ปัญหาค่านเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การสอน ประสมปัญหามากในเรื่องความสะดวกในการใช้อุปกรณ์ เพื่อการฝึกซ้อมนอกเวลาเรียน และเรื่องสถานที่ทำความสะอาดร่างกายภายหลังจากการเรียนภาคปฏิบัติและภาคทฤษฎี โดยที่ส่วนใหญ่ถือว่าเรื่องเครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์การสอนมีปัญหาโดยทั่วไปในระดับมากด้วย

๖. ปัญหาค่านการจัดตารางเรียน ประสมปัญหาเกี่ยวกับเรื่องเวลาเรียนไม่ต่อเนื่องกัน ทำให้ความรู้ขาดตอน และสิ่งของที่เรียนไปแล้ว

๗. ปัญหาค่านการวัดผลและประเมินผล ไม่มีปัญหาในเรื่องนี้

๘. ปัญหาค่านการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ประสมปัญหามากในเรื่องเงินสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร และการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรน้อยไป

๑สมบูรณ์ มิ่งเมือง, "ปัญหาการจัดและดำเนินการโครงการอบรมครูและบุคลากรทางการศึกษาประจำการ ระดับปริญญาตรี วิชาเอกพลศึกษา ในวิทยาลัยครู" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชาพลศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ๒๕๒๕), หน้า ๗๐-๗๑.